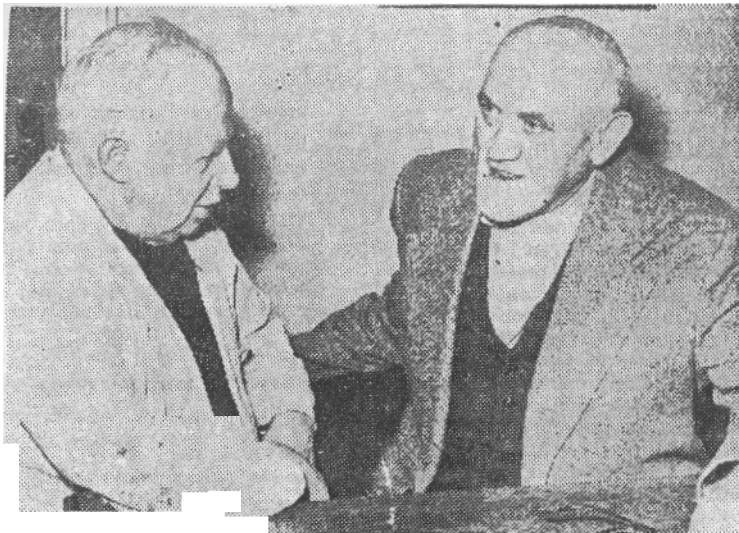

Zigeunerne løber ikke mere med Otterup-borgernes æg

Den store juletravlhed i Otterup faar to ældre borgere til at mindes, da byen kun var en lille landsby. Fortalt til Fyns Tidende 18. december 1958.

Malermester Georg Andersen i samtale med sognefoged Chr. Møller.

Travlhed og trængsel har præget gadelivet i Otterup de sidste dage, og det skal ingen hemmelighed være, at byens forretningsdrivende og deres medarbejdere har været trætte, naar de om aftenen har drejet butiksnøglen rundt. Men de tager det med straalende humør, selv om de er forberedt paa, at travlheden bliver endnu større de sidste dage ind til jul.

Fra det store opland, Otterup naturligt dækker, strømmer det dagligt ind med mennesker, som skal gøre juleindkøb, og ingensinde har handelen været saa fin som i aar - men byen rummer ogsaa et udvalg af alt, hvad man skal have fat i.

To af byens borgere, som har været med til hele den rivende udvikling, der er sket i Otterup, kom i gaar i snak om den voldsomme travlhed, der hersker for tiden, og ganske naturligt faldt tankerne tilbage paa de gamle dage, da Otterup kun var en lille samling gaarde, der ikke spillede nogen særlig fremtrædende rolle i det nordfynske liv.

- At der skulle blive en saadan juletravlhed i Otterup, drømte jeg nu ikke om, da jeg som lille dreng løb og legede ved de store mergelgrave,

der dengang laa, hvor nu kroen ligger og hen til Jernbanegade, sagde sognefoged N. Chr. Møller, men det er nu ingen skade til. Nu er vi da kommet af med zigeunerne, der hvert aar slog deres telte op paa den lille holm bag kroen.

Zigeunerlejr paa pladsen bag kroen

- Nej, de var *ikke* særlig hyggelige, *bifaldt* Borger- og haandværkerforeningens *formand*, malermester Georg Andersen. Jeg kan huske, at jeg var frygtelig bange, naar de kom og ville spaa min far, for "jeg troede nemlig, at de ville løbe med ham! Det gjorde de dog heldigvis ikke, men der var vist andet, de stak af med, naar teltene blev slaet sammen, og de drog videre:

- De havde i hvert fald ikke noget godt ry paa sig. Det hed sig, at de især var glade for æg, men yderst kede af at betale noget som helst for dem. Det var nu godt, at man ikke var sognefoged dengang.

*Nordfynske Jernbane.
Toget på vej mod Otterup Station.*

Georg Andersen: Der var nu alligevel noget særlig hyggeligt ved den gamle landsby, hvor alle kendte hinanden og holdt sammen. Men det var allerede begyndt at ændre sig, da banen kom i 1882, og Otterup pludselig blev stationsby. Med banen fulgte jo ogsaa nogle enkelte forretninger og haandværkere til byen. B1.a. kom der en maler og en snedker samt manufakturhandler Chr. Daubjerg, der ligesom vognmand Jørgen Eriksen blev æresmedlemmer af Borger- og Haandværkerforeningen.

Manufakturhandler Chr. Daubergs butik i Jernbanegade. Dauberg kom til byen i 1884.

Tillige med banen fik vi ogsaa den store købmandsforretning ved siden af stationen. Det var et aktieselskab, som vistnok var blevet stiftet af nogle herremænd. Foruden i Otterup havde de

forretninger i Klintebjerg, Kappendrup og Baardesø.

Chr. Møller: Ja-ah! Der gik nu alligevel nogle aar, efter at banen var kommet, før Otterup mistede sit landsbypræg. Jeg kan i hvert fald huske, at dagvognen stadig kørte hertil, selvom banen var her.

Skrædderens værksted var festlokale

Georg Andersen: Det gik nu ikke saa stærkt, som det gaar i dag, men i 1904 har der i hvert fald været saa mange forretningsdrivende, at man stiftede Borger- og Haandværkerforeningen. Det kan jeg huske, selv om jeg ikke var saa gammel dengang, for det skete nemlig i min fars skrædder-værksted, hvor foreningen ogsaa holdt sine fester. Jeg har ogsaa en gang paastaet, at de til en saadan fest spiste en hel ko, men det har far nu sagt ikke passede. Men saa meget var det imidlertid blevet til i min forestilling dengang, og jeg havde jo lejlighed til at konstatere det, for al maden blev lavet i mors køkken.

*Laurits Andersen boede i bindingsværkshuset.
Nørregade. Otterup Kirke i baggrunden.*

Nu er jeg den eneste tilbage, som har været med til Borger- og Haandværkerforeningens stiftelse, selv om jeg kun var med som dreng. Naa, tilknytningen til foreningen har jeg imidlertid beholdt.

Det var forresten nogle dejlige fester, vi lavede i foreningen før i tiden. Det skete jo, at det naaede at blive lyst, inden vi endelig naaede hjem. Naar selve festen var forbi, gik vi som regel ud og vækkede hele byen. Somme tider maatte politibetjenten ud og se, hvad det var, der foregik - og det var ikke smaating altsammen. Jeg husker engang, vi midt paa natten vækkede en af byens agtværdige borgere og krævede øl. Det fik vi sandelig ogsaa. Han havde netop en hel kasse staaende, og den blev sat paa bordet. Jeg husker ikke, om den blev tømt, men jeg vil næsten tro det ... der var „musik i gaden“ dengang.

Otterup-kvartetten bestod af gdr. Møller på Elmegård, lærer Westergaard, murer Jeppe Nielsen og maler Laurits Albrechtsen – sidstnævnte er dog fraværende, i hans sted står den unge Georg Andersen, den ene af artiklens fortællere.

Musikinteressen har altid været stor

Chr. Møller: Bortset fra den „musik“, du tænker paa, var byen i det hele taget meget musikinteresseret - og er det stadig. Vi havde en gang et meget fint lille privatorkester „Otterup kvartetten“, der foruden at spille til fester og saadan noget gik rundt hos hinanden og spillede. Far var jo med, og det var noget af en festaften, naar de andre tre musikere, lærer Westergaard, murer Jeppe Nielsen og maler Laur. Albrechtsen, som forresten har komponeret en hel del god musik, troppede op.

.... kan du forresten huske de her folketingsvalg, hvor der var en frygtelig ballade?

- Det har været omkring 1900, da Sønderøkredsen blev lavet om til Otterupkredsen. Hvert sogn havde sit hus her i byen, hvor de skulle afgive deres stemmer, saa der var ordentlig liv i mange dage - og folk var fulde og sloges, saa det stod efter.

Chr. Møller: Ude hos os paa „Elmegård“, der forresten har været i slægtens eje siden 1712, skulle folk fra Dræet og Æbelø stemme. Vi havde ogsaa vælgermøder paa den store gaardsplads, hvor fjedervognen blev kørt frem og agerede talerstol det er da ikke noget at more sig over!

Folketingsmanden maatte flygte

Georg Andersen: Nej, nej! Men jeg kom til at tænke paa, hvor haardt det egentlig gik til i de

dage. Kan du huske venstremanden, der blev valgt, og som modstanderne blev saa rasende paa, at de ville banke ham. Han maatte flygte bag om alle gaardene over hække og gærder, inden han fik bjerget sig i sikkerhed i et solidt stuehus!

Chr. Møller: Ja, det gik voldsomt til, men efterhaanden som Otterup voksede, blev her mere roligt. Egentlig begyndte byen at vokse stærkt i tyverne, da Skeby-Otterup blev skilt ud i to sogne.

Georg Andersen: Saa blev vi mere egenraadige her, og vi fik bygget elektricitetsværket og mejeriet. - Efter sidste krig kom det helt store opsving, og nu er vi jo blevet en „rigtig by“, hvorfra vi kan forsyne hele oplandet. Det eneste vi kunne bruge noget mere af, er egentlig industri. Vi har jo gode og store virksomheder, der beskæftiger mange mennesker, men der er plads til flere.

Chr. Møller: Det kommer nok, skal du se. Byen vokser stadig. Georg Andersen: Ja, Borger- og haandværkerforeningen tegner sig i den kommende tid for et boligbyggeri paa seks lejligheder i Skolegade. Grunden er købt, og vi venter blot paa byggetilladelsen, før vi kan gaa i gang.

Chr. Møller: Vi har jo ogsaa et stort skolebyggeri i gang i Øjeblikket

Georg Andersen: ... det maa vi hellere snakke om en anden dag. Jeg skal ud og male et køkken, og jeg skal helst derud, mens det er lyst. Det kunne jo være, at jeg kunne finde et eller andet til det nyindviede museum, hvis jeg gik loftet efter!

POP.

Købmand Donbæk har julepyntet butikken i Jernbanegade med granguirlander i vinduerne.

Artikel efter Fyns Tidende 18.12.1958. Digitaliseret til Nordfynsk.dk af Margit Egdal 30.6.2011.

Foto af Georg Andersen og Chr. Møller fra avisen. Øvrige fotos er fra Margit Egdals bog: Otterup – fra landsby til stationsby. 1985.